

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **D. H.**, nar. , státní příslušnost , t.č. Zařízení pro zajištění cizinců proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č. j. OAM-117/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č. j. OAM-117/LE-BE03-PS-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č. j. OAM-117/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 6. 10. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení

toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Dále žalobce namítá chybějící zdůvodnění uložení maximální délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42.

Dle žalobce žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil individuální okolnosti jeho života a nepřihlédl k jeho celkové životní situaci. Žalobce uvádí, že v ČR žije od r. 2002. O cestovní doklad přišel už při příjezdu do ČR, kdy jej musel odevzdat převaděči a bez cestovního dokladu fakticky neměl možnost získat na území ČR vízum ani jiný typ pobytu. Cestovní doklad si vyřídil teprve před rokem, kdy vycestoval do Polska, aby respektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. O tom, že má zákaz pobytu ve všech zemích Evropské unie, nevěděl. Zpět do ČR se vrátil z důvodu finančních potíží partnerky a zdravotnímu stavu dcery. Jeho partnerka je státní občankou, žijí ve společné domácnosti a v roce 2011 se jim narodila dcera trpící zdravotními problémy (suché ekzémy). Partnerka žalobce provozuje restauraci a žalobce jí pomáhá s jejím provozem i s výchovou dítěte. Žalobce proto namítá, že žalovaný měl zvážit přiměřenost omezení svobody žalobce vzhledem k jeho rodinnému životu.

V závěru žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí též postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že se porušování v žalobě uvedených ustanovení zákona či mezinárodní smlouvy nedopustil a odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvádí, že žalobce opakovaně porušoval právní řád ČR. Několikrát mu bylo vysloveno správní vyhoštění, byl taktéž odsouzen trestním soudem za své protiprávní jednání. Po celou dobu tohoto porušování právního řádu ČR si byl svého nelegálního jednání plně vědom. Stejně tak zneužil správního řízení ve věci mezinárodní ochrany k legalizaci svého pobytu na území ČR. Z ČR vycestoval do jiného státu EU (Polska), kde opět nerespektoval právní předpisy, upravující pobyt cizinců. Vzhledem k intenzitě jeho porušování zákonů v ČR dospěl žalovaný k závěru, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek ČR a odkazuje na usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Tvrzení žalobce v podané žalobě o nezohlednění jeho rodinných vazeb na území ČR žalovaný odmítá s tím, že se tímto tvrzením zabýval. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce není uveden v rodném listě dítěte jeho přítelkyně a dle jeho vlastního sdělení nemá v ČR žádné příbuzné, nemá zde žádné závazky a nesdílí domácnost s občanem EU, vyhodnotil žalovaný tuto skutečnost jako nikterak neovlivňující výrok rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

K námitce nedostatečného odůvodnění délky uložené doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, ve kterém NSS pod bodem 29 konstatoval nedůvodnost takovéto námítky a blíže vyložil i svůj závěr uvedený v rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, tedy že odůvodňovat je nutno pouze úvahu správního orgánu, pokud stanoví dobu kratší, než zákonem stanovenou. K žalobní námitce nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, neboť je toho názoru, že je odůvodněno řádně a přezkoumatelným způsobem.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR, maření správního vyhoštění a opakované nevycestování z území ČR.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

K tomu nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2002 nelegálně bez cestovního pasu s pomocí převaděčů. Následně překročil pěšky hranice do Německa, odkud byl předán zpět do ČR. Na to bylo žalobci vydáno dne 11. 9. 2002

rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 5 let s platností od 11. 9. 2002 do 11. 9. 2007. Dne 26. 2. 2003 byl dotčenému vydán cestovní pas na totožnost H. D., nar.. Dne 22. 10. 2004 byl žalobce zadržen Policií ČR v Praze 7. Z důvodu, že v té době mařil výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 24. 10. 2004 odsouzen k trestu vyhoštění z ČR na dobu pěti let. Následně byl žalobce umístěn do vyhošťovací vazby, z níž byl dne 8. 8. 2005 propuštěn, neboť dle velvyslanectví nebylo možné zjistit totožnost žalobce a nemohl mu být vydán cestovní doklad. K tomu žalovaný v rozhodnutí uvedl, že cizinci, kteří se nechtějí vrátit do země původu, zjevně ke své totožnosti uvedou falešné údaje, na které jim jejich zastupitelský úřad příslušný doklad nevydá. Následně byl žalobce Policií ČR kontrolován dne 28. 5. 2014 v Praze, při kontrole předložil platný cestovní doklad, ve kterém nebylo vylepeno žádné platné vízum ani oprávnění k pobytu. Poslední vízum opravňující dotčeného k pobytu na území ČR byl výjezdní příkaz č. platný od 6. 3. 2013 do 31. 3. 2013. To byl výjezdní příkaz, který navazoval na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21. 11. 2012, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Poté, co mu tento výjezdní příkaz nebyl prodloužen, vycestoval žalobce do Polska, neboť mu nebylo vysvětleno, že má zákaz pobytu na území všech smluvních států Evropské unie.

Soud proto své úvahy k námitce, zda by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, uzavírá tak, že žalovaný dospěl k správnému závěru a tento závěr rovněž dostatečně odůvodnil.

Ačkoli tedy v dané věci je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, pro závěr o zákonnosti stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců třeba ještě zkoumat, zda žalobce nepatří to skupiny tzv. privilegovaných osob. Do této skupiny patří tito žadatelé: nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. U takových osob uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v zásadě nepřichází v úvahu.

V konkrétním případě se soud s ohledem na žalobní námitku týkající se rodinného života žalobce zabýval otázkou, zda žalobce není rodičem s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi. Žalobce totiž v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 6. 6. 2014, uvedl, že na území ČR pobývá družka a nezletilá dcera, obě státní příslušnice, které však mají na území ČR povolen trvalý pobyt.

Prvou otázkou, kterou se soud musel zabývat, je výklad daného ustanovení, konkrétně té části, která mezi privilegované osoby řadí rodiče nebo rodiny s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, a to v tom smyslu zda požadavek zdravotního postižení je třeba vázat pouze k dětem zletilým či též k dětem nezletilým. Tuto otázku soud zodpovídá tak, že jde pouze o děti zletilé. Vede jej k tomu jednak ta úvaha, že pokud by se daný požadavek měl vztahovat k dětem bez rozdílu věku, pozbylo by smyslu uvádění přívlastků „zletilý“ a „nezletilý“. K učiněnému závěru soud vede též smysl dané právní úpravy, kterou je zajistit, aby na území ČR nezůstávaly bez doprovodu rodičů nezletilé osoby jako takové, tj. bez ohledu na to, zda trpí zdravotním postižením či nikoli. I ty jsou totiž daným ustanovením řazeny mezi osoby privilegované. Soud tedy činí dílčí závěr, že povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců nelze s ohledem na zákonem stanovenou výjimku uložit žadateli o mezinárodní ochranu, který je rodičem nezletilého dítěte; nutno dodat, že musí jít o dítě, které s daným žadatelem přicestovalo nebo žije na území ČR.

V souzené věci žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že na území ČR žije družka a dcera. Žalovaný však v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že dle slov

žalobce tento nemá na území ČR žádné příbuzné, což je zjištění, které je v rozporu s obsahem správního spisu a soud musí konstatovat vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krom toho je též vadná úvaha, že rodičovství žalobce je vyloučeno tím, že jako rodič není žalobce zapsán v rodném listu své dcery. V řízení o uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, jehož vedení je zatíženo krátkými lhůtami pro vydání rozhodnutí, nebude možné otázku rodičovství žalobce zjistit s naprostou jistotou, nicméně při indicii o tom, že zde může být dána tato okolnost, je zapotřebí ji vyvrátit alespoň s určitou pravděpodobností [například její nevěrohodností plynoucí z jiných řízení, ve kterých je (byl) cizinec účastníkem]. Takové úvahy včetně příslušných podkladů, na základě kterých byly učiněny, však v žalobou napadeném rozhodnutí chybí. Proto soud ve vztahu k rodičovství žalobce uzavírá, že skutkový stav nelze mít za dostatečně zjištěný.

Žalobce též za nepřiměřenou považuje dobu, po kterou mu byla stanovena povinnost setrvat v ZZC, a také tvrdí, že chybí odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky zajištění. Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě poukázal na již zmíněný rozsudek NSS č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, z něhož vyvodil, že je povinen odůvodňovat pouze kratší, nikoli maximální dobu trvání povinnosti cizince setrvat v ZZC.

Názoru žalovaného musí soud oponovat, neboť je zjevně rozporný se závěry rozsudku NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, ze kterého plyne, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložení povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Uvedený názor nebyl rozsudkem NSS ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 - 45, na který žalovaný nyní odkazuje, překonán ani vyvrácen. V něm NSS (jenž rozhodoval o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného o povinnosti žalobce setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 21. 5. 2014), výslovně uvedl, že *„nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42“* a dále pokračoval, že *„V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“*

Na základě shora uvedeného činí soud závěr, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a že v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí. V nyní projednávané věci je sice z napadeného rozhodnutí seznatelné, jaké konkrétní okolnosti vzal žalovaný v úvahu při stanovení povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Nicméně musí konstatovat, že mezi těmito okolnostmi není žádná, jež by mohla odůvodňovat potřebu setrvání žalobce v ZZC po maximální dobu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí např. ne plyne, že by žalobce

neměl platné cestovní doklady, jež by bylo třeba zdlouhavým procesem obstarávat. Z odůvodnění rozhodnutí nejsou patrné ani jiné okolnosti, na základě nichž by bylo možné usuzovat, že realizace návratu žalobce vyžaduje jeho setrvání v ZZC po celou (maximální) dobu. V tomto směru je tedy třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Přes shora uvedené důvody zrušení napadeného rozhodnutí považuje soud za potřebné vyjádřit se s ohledem na efektivitu dalšího správního řízení i k poslední žalobní námitce, a to že žalovaný pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR. Krajský soud v Praze v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že „[p]řevzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“ Tato námitka tudíž není důvodná.

Z výše uvedených důvodů zrušil soud rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 30. června 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. 6. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Nešporová